1893 80 років 1973 Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXI. Ч. 5. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 9-го СІЧНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK WEDNESDAY, JANUARY 9, 1974 No. 5. VOL. LXXXI.

ТІЛЬКИ ТЕРОР, СТРАХ І СИЛА ЧЕРВОНОЇ АРМІЇ ВДЕРЖУЮТЬ ЕСТОНІЮ, ЛАТВІЮ, ЛИТВУ Й УКРАЇНУ В РЯМКАХ СССР — ТВЕРДИТЬ „ВОЛЛ СТРІТ ДЖОРНАЛ"

Ню Йорк. — Естонія, Латвія, Литва й Україна залишаються в рямках СССР тільки через терор, страх і силу червоної армії" — ствердив впливовий „Волл Стріт Джорнал" в редакційному коментарі про совєтську „Порожню конституцію", надрукованому у виданні з 3 січня 1974. В коментарі сказано дослівно:

„В 1962-му році, три роки після того, як Нікіта Хрущов хотів заступити конституцію СССР з 1936-го року новою, окрема комісія почала працювати над проектом такої конституції,що мала б бути передана партійному з'їздові в 1976-му році.

Західня людина часом дивується, довідавшись, що Совєтський Союз взагалі має якусь писану конституцію, бо здається, що совєтський закон має чудесну („Аліс - ін - Вондерленд") вартість тільки такого значення, як представники комуністичної партії кажуть. Ще більшою несподіванкою є те, що совєтська конституція, оформлена до деякої міри на західних концепціях, є відносно гуманна. Справді, нова конституція мала б обмежити існуючі гарантії, зокрема ті, які постановляють, що особа не є автоматично підпорядкована державі.

Прогалина між тими совєтськими гарантіями, що існують на папері і тими, що є дійсно в практиці, така широка, як прогалина між фактом і фікцією. Совєтська конституція обіцяє релігійну, расову й етнічну свободу та навіть признає право національним республікам на виступ із Совєтського Союзу. На практиці, християнство придушено, звівши формальну релігію до кількох церков на показ для відвідувачів, жидівство нападається і переслідується, мечеті позакривано. Естонія, Латвія, Литва й Україна залишаються в Совєтському Союзі тільки через терор, страх і силу червоної армії.

Ця розбіжність знову вказує, що писані гарантії не є ліпші, як інтегральність і добра воля тих, які стоять за ними. Особисті вольності в З'єднаних Стейтах перетривали не тільки тому, що наші предки мали візію встановити Хартію Прав. Кодифіковані гарантії мабуть трудніше ігнорувати, ніж саму тільки традицію, але індивідуальні вольності вдержуються, бо вони загально віддзеркалюють американські індивідуальні, інституційні та політичні відношення.

Коротко, Конституція З'єднаних Стейтів загально віддзеркалює американську суспільність. Але совєтська конституція є тільки прикрасою, видумкою, подібною до постійного вживання слова „демократична", щоб викликати корисне враження для зовнішнього світу. Її гарантії не мають жадного відношення до дійсности. На ділі, більшими гріхами Олександра Солженіцина, Валерія Панова та інших дисидентів треба вважати їхнє настоювання, щоб совєтський уряд бодай пів-на-пів серйозно трактував ті гарантії" —

закінчує свій коментар „Волл Стріт Джорнал".

Заперечують здогадні причини звільнення Кокса

Сан Клементе, Каліфорнія. — У неділю, 6-го січня, заступник пресового секретаря Білого Дому Джералд Варрен категорично заперечив твердження частини преси, включно з газетою „Ню Йорк Таймс", що нібито спеціяльний Вотергейтський прокуратор Арчибалд Кокс був звільнений президентом Ніксоном, бо Президент боявся, що в судовім внеску Кокс може назвати його „змовником" у Вотергейтській справі. Варрен сказав, що Кокс був звільнений за невиконання інструкцій президента Ніксона, а не через „якісь видумані побоювання". Сам Кокс також повідомив пресу, що він ніколи не мав на меті окреслювати президента Ніксона „змовником". „Ню Йорк Таймс" і деякі інші газети в своїх недільних числах помістили були вістку, що Білий Дім побоювався, що Кокс може назвати Президента „змовником", але таким, що не підлягає судовому обвинуваченню.

ЗДОБУТКИ ОБЛАСТЕЙ УНС ДО КІНЦЯ ГРУДНЯ 1973

Організатор Округа	Кіль. Відд.	Здобула в груд.	Разом 1973
С. ГАВРИШ			
Філядельфія	37	127	575
Нюарк	22	40	223
Перт Амбой	12	17	131
Алентавн	12	35	145
Балтимор	9	32	119
Пассейк	7	3	51
Джерзі Сіті	11	36	131
Шамокен	21	21	136
Вилкс Берн	9	2	36
Скрентон	9	6	41
Разом:	149	319	1,588
ОБЛАСТЬ ОКРУГ			
Чикаго	35	112	420
Клівленд	20	35	283
Янгставн	9	1	41
Детройт	20	40	241
Разом:	83	188	985
В. ОРІХОВСЬКИЙ			
Боффало	10	18	75
Ню Йорк	35	92	363
Рочестер	9	29	156
Сиракюзи-Ютика	13	21	150
Трой	7	48	183
Разом:	74	208	927

Організатор Округа	Кіль. Відд.	Здобула в груд.	Разом 1973
Область НОВОЇ АНГЛІЇ			
Бостон	5	4	52
Ню Гейвен	19	9	173
Вунсакет	7	11	32
Разом:	31	24	257
В. ДІДЮК (Схід Канади)			
Торонто	25	26	237
Монтреаль	9	44	145
Ніяґара	9	55	193
Разом:	43	125	575
Захід Канади	22	8	75
Без обласних організаторів			
Мінneаполіс	7	4	43
Піттсбурґ	19	9	114
Центральна	6	3	24
Ст. Луїс	7	—	15
Разом:	39	16	196
Необ'єднані Відділи	20	10	67
Загальна сума	461	898	4,668

НАРОДНИЙ ФОНД УККА ДОСЯГНУВ І ПЕРЕВИЩИВ 100-ТИСЯЧНУ МЕТУ

Ню Йорк. — У вівторок, 8-го січня рано, як це число „Свободи" вже було готове до друку на пресі, екзекутивний директор Українського Конґресового Комітету Америки мґр. Іван Базарко повідомив з канцелярії УККА, що вже головніші підсумки останніх вплилвів до Українського Народного Фонду за 1973-ій рік, які сьогодні замикається, не тільки доповнили потрібних ще до передбачених бюджетом 100,000 долярів, але й на яких п'ять тисяч долярів перевищили цю 100-тисячну мету. Більші суми переслали Відділи УККА: Філядельфія — $4,500, Лорейн — $1,200, Детройт і Чикаґо — по $1,000, Мілвокі — $800, Ню Йорк — $700, Гартфорд — $450, Вилимантик — $450, Ню Гейвен — $400, Піттсбурґ — $330, Трентон — $300, Ню Бронсвік — $250 та Бостон $100 і Союз Українок Америки (Централя за Відділи) — $100. Індивідуально найбільшу пожертву в сумі $500 переслали відомі зі своєї активности і жертвенности наші громадяни з Чикаґо, Катерина і Микола Сенчишако, із допискою: „Щоб доповнити цифру, якої Вам могло б забракнути до $100,000".

Білий Дім далі відмовляється передати документи сенатській Вотерґейтській комісії

Сан Клементе, Каліфорнія. — У понеділок, 7-го січня, заступник пресового секретаря Білого Дому Джералд Варрен заявив, що віцепрезидент Джералд Форд говорив „тільки сам за себе", коли день раніше сказав, що сподівається, що існує можливість „компромісу" щодо передачі сенатській Вотерґейтській комісії понад 500 Вотерґейтських документів і магнетофонних записів. Варрен повідомив пресу, що „нічого не змінилося" від минулої п'ятниці, коли президент Ніксон відмовився підчинитися трьом судовим внескам („сапінас") комісії, які вимагали цієї передачі. Тоді Президент сказав, що така передача цілком зліквідувала б принцип довірочности президентських розмов і інших зв'язків, а також довела б до того, що президент ЗСА не міг би задовільно виконувати своїх обов'язків, встановлених Конституцією. Президент Ніксон у минулу п'ятницю, а Джералд Варрен у понеділок твердили, що конституційний принцип „розподілу влади" між окремими частинами федерального уряду, а також принцип „екзекутивного привілею" не дозволяють такої передачі. Віцепрезидент Форд, виступаючи в неділю на телевізійній програмі „Міт ди Пресс", підтримав відмову Президента передати ці документи, але сказав, що якщо сенатська Вотерґейтська комісія обмежила б свої вимоги до „більш доречних" документів, то існує можливість, що можна б було дійти до „компромісу". Власне на цю заяву Форда зареагував Білий Дім, заявляючи, що Віцепрезидент говорив „тільки сам за себе". Але заступник пресового секретаря Варрен сам натякнув, що коли б сенатська комісія обмежила свої вимоги, то президент Ніксон „міг би розглянути можливість компромісу", хоч на теперішній час компроміс є виключений.

18-го грудня минулого року сенатська Вотерґейтська комісія одержала право вносити до федерального суду формальні внески („сапінас"), вимагаючи від Білого Дому передачі Вотерґейтських документів.

Збільшується вартість американського доляра на міжнародній біржі

Токіо/Лондон. В останніх днях на міжнародній біржі поважно збільшилася вартість американського доляра при рівночаснім упадку вартости японської єни і англійського фунта. В Японії дійшло практично до девальвації єни на яких 6.7 відсотка, як Японський Банк припинив свою інтервенцію для валютової підтримки на міжнародній біржі в Токіо. В Західній Европі на міжнародних біржах позбуваються англійських фунтів, західньонімецьких марок та швайцарського франка й інших валют, заміняючи їх на американські доляри. Причиною цих змін вважається переконання, що Америка краще дасть собі раду з теперішньою енерґетичною кризою, ніж інші країни.

Англійський прем'єр Гіт не думає поступатись вуглекопам

Лондон. Прем'єр Едвард Гіт заявив кореспондентові „Ню Йорк Таймс"-у, що він радше залишить до весни триденний тиждень праці, чим мав би поступитись вимогам вуглекопів. Як відомо, англійські вуглекопи відмовились від понадгодинної праці (овертайм), що зменшило на яких сорок відсотків видобування вугілля, від якого на 70 відсотків залежна в Англії продукція електричности. Щоб зменшити вживання електрики та не допустити до ще більшої кризи в індустрії, уряд прем'єра Гіта встановив триденний тиждень праці і Гіт тепер його обстоює та готов продовжити до весняних місяців, в яких запотребування на електричну енергію поважно зменшуться.

Уряд вимагатиме збільшення військової допомоги для Південного В'єтнаму

Вашинґтон. — З огляду на те, що комуністичний Північний В'єтнам продовжує посилати військові частини та нову зброю на територію Південного В'єтнаму, нарушуючи цим паризький мирний договір, Уряд президента Ніксона плянує звернутися до Конґресу з вимогою збільшити військову допомогу для Південного В'єтнаму. Президент Ніксон, державний секретар Генрі Кіссінджер і секретар оборони Джеймс Шлесінджер погодилися, що така допомога конечна, але ще не рішили, скільки ця допомога мала б виносити. Білий Дім дістає відмінні поради від окремих груп в Уряді. Одна група, включно з членами Крайової Ради Безпеки та Г. А. Мартином американським амбасадором до Сайґону, пропонує, щоб Південний В'єтнам одержав нову зброю, вартости 1-го більйона долярів. Друга група, яка складається переважно з чільних членів Пентаґону та Державного департаменту, не хоче передавати нової зброї Південному В'єтнамові та пропонує обмежити цю допомогу до 400 мільйонів долярів. Білий Дім зазначує, що це була б додаткова допомога, бо на поточний бюджетовий рік Конґрес вже схвалив 813-мільйонову військову допомогу для Південного В'єтнаму.

Саксбі заприсяжений на пост генерального прокуратора

Вашинґтон. — Минулої п'ятниці, 4-го січня, Вілліям Саксбі був заприсяжений на пост генерального прокуратора ЗСА. Саксбі, який день раніше зрезиґнував з посту сенатора з Огайо, буде 70-им генеральним прокуратором ЗСА та 4-и під час президентури Ричарда Ніксона. Він займе місце Еллiота Річардсона, який зрезиґнував у жовтні минулого року в зв'язку зі звільненням президентом Ніксоном спеціяльного Вотерґейтського прокуратора Арчибалда Кокса. У короткій промові після свого заприсяження Саксбі заявив, що є людиною „закону й порядку". Закон існує на те, щоб зберегти порядок, який має запевнити особі свободу висловити себе без побоювання, що старший брат перебере повну контролю та буде вмішуватися в його життя.

З УКРАЇНИ НАСПІЛИ ІНФОРМАЦІЇ ПРО УКРАЇНЦІВ В ТЮРМАХ І КОНЦЛАГЕРАХ

Гельсінкі, Фінляндія (УІС „Смолоскип") — Представник Української Інформаційної Служби „Смолоскип" у Фінляндії одержав в перших днях січня 1974 року посереднім шляхом з України інформації про місце перебування українських політичних в'язнів, які були засуджені в 1972 і 1973 роках на довгі роки ув'язнення в совєтських концентраційних таборах і турмах.

Згідно з цими інформаціями, українці перебувають:

У Володимирській тюрмі (адреса 600020 г. Владимир учр. ОД-1/СТ-2, СССР): перебуває православний священик з Космача о. Василь Романюк, засуджений в липні 1972 р. в Івано - Франківську на 7 років ув'язнення і три роки заслання.

У Мордовських концлагерах — перебувають українські жінки-політичні в'язні (адреса: станция Барашево, п/я ЖХ-385/3-4, Тельгушевський р-н, Мордовська АССР, СССР): Ірина Сеник Стефанія Шабатура, Ірина Стасів - Калинець, Дарка Гусяк, Ніна Строката - Караванська і Надія Світлична.

У чоловічих таборах перебувають (адреса: Сосновка, п/я ЖХ- 385/1-6, станшия Потьма, Мордовськая АССР, СССР): Іван Гель, Михайло Осадчий, Іван Лащук, Данило Шумук, Святослав Караванський.

У Перських концлагерах (адреса: ст. Всесвятская, п/я ВС — 389/35, Чусовской р-н, Пермская обл., СССР) перебувають: Іван Кандиба, Ігор Калинець, Зіновій Антонюк та київський психіятр Семен Глузман.

В іншому лагері (адреса: ст. Всесвяткая, п/я ВС — 389/36, Чусовской р-н, Пермская обл., СССР) перебувають: Євген Сверстюк, Микола Горбань, Михайло Яцишин, Ігор Кравцов (інженер з Харкова), Іссак Школьник (металюрґійний робітник з Вінниці засуджений за шпіонаж для Англії й Ізраелю).

У Запорізьких концлагерах (адреса: м. Бердянськ—1, п/я ЯЯ-310/77, Запорізька обл., УССР, СССР) перебувають: Григорій Борман і Юрій Пох.

У Ворошиловградських концлагерах (адреса: Петровське, п/я УЛ-314/24, Красний Луч, Ворошиловградська обл., УССР, СССР) перебуває Юліян Бринд з Харкова.

У Сичівській Психіятричній тюрмі (адреса: СПБ, п/я ЯО 100/5, г. Сичовка, Смоленская обл., СССР) перебуває Зіновій Красівський.

Місця перебування В. Чорновола, І. Світличного, В. Стуса і Ю. Шухевича були так нечітко написані в одержаному списку, що їх не можна було зідентифікувати.

Згідно з одержаною інформацією, в українському самвидаві набули розповсюдження останнє слово І. Дзюби на суді і лист геолога Мальви Лянди про суд над Леонідом Плющем.

Особи, які відвідували своїх рідних в совєтських концентраційних таборах в другій половині 1973 року, розказують, що в'язнична охорона їх докладно обшукувала перед і після відвідин чого не було в попередніх роках, зокрема перед проголошенням Указу Президії Верховної Ради РСФСР з 7 червня 1972 р., згідно з яким обмежено права в'язнів і їхніх родин аналогічно до подібних обмежень Сталінських часів.

ВОДНОРАЗ ІЗ ЗАКРИТТЯМ ЦЕРКВИ В ЖИТОМИРІ, ЗАКРИТО ЦЕРКВУ ТАКОЖ У ЧЕРНІГОВІ

Москва. — Передаючи повідомлення про протестного листа вірних Православної Церкви з Житомира проти руйнування їхньої Богоявленської церкви, московський кореспондент щоденника „Ню Йорк Таймс" Крістофер С. Врен сповістив у надрукованій в цій газеті 5 січня ц. р. кореспонденції, що водночас із цим одержано непідтверджені покищо вістки про закриття церкви в місті Чернігові, на північ від Києва. В кореспонденції стверджено також, що в офіційно атеїстичному Совєтському Союзі найбільше церков діє ще в Західній Україні. Покищо невідомо, чи закриття церков у Житомирі і в Чернігові є початком нової антирелігійної кампанії, такої, як її режим проводив насильно в тридцятих роках, чи може тільки вислідом рішень місцевих режимних чинників. Згідно з поданими в кореспонденції „Ню Йорк Таймсу" інформаціями, церкву в Житомирі заплановано зруйнувати тому, що місцева влада вважає неприпустимим існування церкви поблизу школи. Парафіяни Богоявленської церкви підкреслили у своєму протесті, що обидва будинки і шкільний і церковний існували побіч себе 32 роки. Провід Російської Православної Церкви якому підпорядкована також Православна Церква в Україні, може протестувати проти закриття церков перед Радою для релігійних справ при уряді СССР, але ж досі невідомо чи цей провід звертався в цім випадку до названої ради.

ГАННА КОЛЕСНИК ВЖЕ В АМЕРИЦІ, ПРИГОТОВЛЯЄТЬСЯ ДО ВЕЛИКОГО КОНЦЕРТОВОГО ТУРНЕ

Ню Йорк. — Ганна Колесник, солістка Київського театру опери і балету, яка разом зі своїм чоловіком Володимиром, директором і диригентом тієї опери, та їхнім сином Максимом і сестрою співачки та її чоловіком Ратушним і їх сином Володимиром перед роком у Відні вибрали волю та тимчасово поселились в Австралії, приїхала вже до Америки та приготовляється до великого концертового турне, що його спонзорують Український Конґресовий Комітет в Америці і Комітет Українців Канади в Канаді. Чоловік пані Ганни, Володимир Колесник, уже від кількох тижнів перебуває в ЗСА, припильновуючи організації концертів. Разом з ними перебуває їх племінник 16-літній Володимир Ратушний, який акомпаніюватиме співачці на концертах. Приїхавши до ЗСА після того, як при допомозі урядички еміґраційної Служби Ліди Савойки пощастило швидко полагодити іміґраційні формальності, Ганна і Володимир Колесники та їх племінник Володимир Ратушний, в товаристві маестра Михайла Добоша з Нюарку відвідали минулої п'ятниці, 4-го січня, Головну Канцелярію Українського Народного Союзу вже в нових приміщеннях у власному хмаросязі при 30 Монтґомері вулиці й в-во „Свободу" ще в дотеперішніх приміщеннях при Гренд вулиці. В розмові з головними екзекутивними урядовцями УНС і редакторами „Свободи" в приміщеннях і опісля під час спільного полуденку, гості поділились деякими споминами і враженнями та самі живо цікавились життям українців в Новому Світі. Концертове турне Ганни Колесник попередить її багатомовний виступ під час Свята Державности в Ню Йорку в неділю, 20-го січня. Її перший концерт в Америці відбудеться в неділю, 27-го січня. Опісля такі концерти з багатою програмою відбудуться в багатьох інших містах, в яких вже тепер виявляється максимальне зацікавлення співачкою і її виступами.

Під час відвідин в УНСоюзі. Сидять (зліва): мґр Уляна Дячук, Михайло Добош, пані Ганна Колесник, Володимир Колесник та Володимир Ратушний. Стоять (зліва): д-р Ярослав Падох, Володимир Сохан, головний предсідник Иосип Лисогір та ред. Зенон Снилик

На відвідинах у „Свободі". На фото (зліва): Володимир Ратушний, пані Ганна Колесник та маестро Вол. Колесник.

Атакують постанови X З'їзду Комуністичної партії Китаю

Берлін. — Журнал „Ангайт", орган німецьких комуністів, помістив довшу статтю з критикою постанов і резолюцій X З'їзду комуністичної партії Китаю, вказуючи на „шовіністичний підхід Пекіну до справ, які проходять сьогодні в світі". Найбільше не подобалось німецьким комуністам те, що китайці відкрито виступають з нападами на Совєтський Союз і не приховують глибокої ворожнечі до „наукового соціялізму і його практичних успіхів в Совєтському Союзі та інших соціялістичних країнах". Автори статті в журналі „Ангайт" вважають, що протисовєтська кампанія в Китаю посилюється все в періоді загострення внутрішньої ситуації в країні, у хвилині послаблених впливів китайських провідників на маси. При тому вони заповідають, що „ворожість китайських керівників до наукового соціялізму робить послідовну боротьбу з маоістами одним з важливих завдань марксистсько-ленінських партій". Журнал відмічує, що „братні соціялістичні країни" згуртовані навколо Совєтського Союзу будуть неухильно марширувати вперід і проводити свою скоординовану зовнішню політику.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Звідси їх страх і тривога

Атака ТАСС-у на Солженіцина за його нову книжку „Архіпелаг ГУЛаг, 1918-1956", із натавровуванням його як „герострата", який знеславлює свою „батьківщину" і її „досягнення", та самої книжки, як брудного наклепу" на „совєтський народ", не здивує нікого у світі. Почавши вже з перших років свого приходу до влади, комуністичний ленінський, згодом сталінський і тепер брежнєвський режим визначав і визначає „наклепом", „брехнею", „видумкою" кожну правду, кожну ревеляцію про совєтську дійсність, зокрема ж про уведену в дію вже самим Леніним систему страхітливого терору, що її виявом було масове винищування не тільки дійсних, але й усіх уявних противників комуністичного режиму і згодом масакрування навіть самих його творців і будівничих. Кількість жертв цього терору обраховують у десятки мільйонів людей і безмежність зазнаних втрат і знущань викарбована глибоко у свідомості людей і народів Совєтського Союзу.

Александер Солженіцин розкрив у своїй книзі тільки окрасць занавіси над жахливою картиною совєтської дійсности, над цим нелюдським пеклом, що його створили новітні кремлівські царі в окупованих Москвою країнах. Але вже саме це вистачило, щоб його назвати геростратом, ненависником, наклепником, розпалювачем ворожнечі між людьми і народами. Це така відповідь Москви на виявлену Солженіциним жорстоку правду, бо ж заперечити цієї правди сьогодні вже не може ніхто; ні генсек Брежнєв, ні кремлівське Політбюро, ні їхній КГБ.

Поквапна атака ТАСС-у на Солженіцина є тільки черговим виявом безсилої люті кремлівського режиму і його страху перед гнівом і помстою поневолених Москвою народів. Причину й суть цього страху добре з'ясовують однодумці Солженіцина в Совєтському Союзі, кажучи, що кремлівські володарі бояться цього письменника, бо він є голосом із таборів невільничої праці. Коли говорить Солженіцин, то совєтським керівникам на Кремлі вчуваються голоси мільйонів тих, що загинули в концтаборах ГУЛаг-у. І звідси їх страх і тривога.

Єдність світу

Під час пресової конференції державного секретаря Генрі Кіссінджера 3-го січня ц. р. найважливішими були два ствердження.

Перше з них стосувалося питання експорту-імпорту арабської нафти і способу, як протидіяти арабському шантажеві та міжнародній кризі, що її викликали арабський бойкот і несамовито вишрубовані ціни на нафту. Кіссінджер перестеріг проти індивідуальних переговорів окремих держав з арабськими продуцентами нафти, як теж перестеріг тих продуцентів проти використовування коньюнктури для збагачування себе коштом розвинених країн. Однаково егоїзм окремих вільних країн, які шукають мерщій облегшення своєї господарської ситуації, як егоїстичні продуценти нафти можуть на коротку мету мати деякі користі, — але на дальшу мету вони ведуть самогубну політику. Бо сучасний світ неподільний: — в ньому так тісно пов'язані державні інтереси, що нехтування цим пов'язанням — це самогубство.

Другий важливий момент у твердженнях Кіссінджера — це його посередня і делікатна, але виразна критика на адресу американської преси. Ствердивши, що преса й інші американські засоби інформації критикують президента Ніксона, як не бувало в історії Америки, він проте підкреслив, що Ричард Ніксон залишається лідером вільного світу. Навіть така могутня великодержава, як З'єднані Стейти, не всилі сама, на власну руку, розв'язувати міжнародні проблеми, що їх єдино можна розв'язати у співпраці з усіма іншими її союзниками чи навіть і противниками. Але, водночас вільний світ не може залишитися без лідера і таким його природним лідером є Президент ЗСА. Тому — виходить логічно з такого ствердження — не можна настільки підривати авторитет і добре ім'я Президента, щоб воно відбилося і на лідерстві у вільному світі.

Президент Ніксон вже раніше перестерігав, що в кампанії довкола вотерґейтської афери йдеться не так про його особу, як про установу президента ЗСА. Кіссінджер поширює ту пересторогу: йдеться також про ролю Америки, репрезентантом і речником якої є її Президент, про його ролю у всьому вільному світі, на всьому міжнародному форумі. Здається, що ці правди дійшли вже до свідомости однаково членів Конґресу, як широких кіл американського суспільства. На цьому може тільки виграти внутрішня атмосфера в Америці та атмосфера в усьому світі.

Проф. Микола Гадзінський
Голова Найвищої Колегії Гетьманського Руху

НА КОНСОЛІДАЦІЙНІ ТЕМИ

Про конечність єдиного національно - політичного фронту і про способи створення єдиного політичного центру на еміґрації, який був би спроможний управляти тим національно-політичним фронтом, заявилися чотири українські політичні середовища. Державний Центр в екзилі, за підписом президента Миколи Лівицького, і голова Проводу ОУН р., він же голова Державного Правління, Ярослав Стецько, оприлюднили „Становище до подій в Україні і в світі", в якому задекларували можливість повороту революційної ОУН до Української Національної Ради і одночасно закликали до єдности всі самостійницько-державницькі сили для боротьби за здійснення українських національно-політичних завдань. („Свобода" за 24 жовтня 1973 р.). Провід Українських Націоналістів (ПУН), що його очолює ред. Олег Штуль-Жданович, проголосив „Звернення до всіх політичних партій і організацій з пропозицією відбути спільну нараду, на якій можна б було встановити шляхи і засоби привернення внутрішнього миру і консолідації, побудованих на засадах взаємної пошани і довір'я". („Свобода" за 25 жовтня 1973 р.). У Зверненні ПУН підкреслено, що в боротьбі за визволення України „мусять брати участь усі сили українського народу, зокрема в умовах волі і доббробуту, без уваги на їхні ідейно-програмові, політичні чи тактичні розходження. Спільною бо плятформою цієї боротьби є привернення Україні незалежности Української Держави, створеної всенародніми Актами Січнів 1918 і 1919 рр.! Далі у Зверненні ПУН сказано: „Спільною ж базою для консолідації усіх самостійницьких українських політичних сил, що стоять на позиціях 4-го Універсалу — може бути Державний Центр УНР, який зі свого боку мусить створити необхідні передумови для уможливлення повної консолідації всіх українських політичних організацій і партій" . . .

Треба відмітити, що і Становище і Звернення ПУН пристосовані до підготовчих і консолідаційних акцій перед Другим СКВУ, можливо з метою заохотити українство до консолідації на громадському відтинку в системі СКВУ. Якщо так, то мусимо константувати, що ціль не досягнута. Другий СКВУ, хоч по формі пройшов помпазно, гучно, в дусі Становища УНР і ОУН р., але потрібної консолідації громадських і політичних чинників, консолідації, яка ґарантувала б плодотворну працю на другу каденцію СКВУ, делеґати не помічали. Залишилось все по-старому, нічим не відмінне від каденції за Першого СКВУ, яку наша громадськість суцільно критикувала. Але тут нема мови про СКВУ, а мова про політичну консолідацію українства, започатковану згаданими Становищем і Зверненням.

Народна мудрість каже: Добрий початок — половина діла. Чи добре почали шановні автори Становища? Ні — відповість кожний українець-патріот, що уболіває душею за долю України. У Становищі сказано, що ОУН р. плянує повернутись до УНРади і закликає всіх об'єднатись, очевидно, піти дорогою ОУНр. І тут виникає ціла низка думок. По-перше — з ким об'єднуватись? Та ж УНРада складається всього-на-всього з кількох „половинних" або й „третинних" партій, на їх „політичних силах" і тримається „Державний Центр УНР в екзилі" з президентом і урядом. При тому, вся ця будівля наскрізь просякнута „традиційними" соціялістичними ідеями, які в нашій діяспорі підтримуються невеличкими групами під назвою „Товариств прихильників УНР". Саме цей факт свідчить про непопулярність в українському народі таких ідей і звершень.

Але — може ОУН р., увійшовши тільки до УНРади, хоче переробити все по-своєму, зокрема відкинути надбудівку під назвами „Державний Центр, президент, уряд УНР в екзилі", хоч такого не відчувається у Становищі. Проте, такі думки мимоволі виринають, бо ж історія визвольних змагань підказує це. Ідеологи ОУН р. св. пам'яти Д. Донцов і М. Міхновський бачили в поступованнях ідеологів соціялізму М. Грушевського і В. Винниченка загибіль української національної справи. УВО, а пізніше ОУН, виринули у противагу УНР. Св. п. Є. Коновалець і С. Бандера ніколи не були політичними приятелями соціялістів А. Лівицького і І. Мазепи. І до останнього часу не помічалось приятелювання у відносинах між М. Лівицьким і С. Довгалем з одного боку та Я. Стецьком і, наприклад, І. Вовчуком з другого. І раптом — Становище про „злиття" і — „об'єднуйтесь всі навколо нас". Ідемо всі разом під гаслом УНР визволяти Україну. Так ніби ОУНр. цілком відмовляється від своїх зовсім недавніх переконань, що соціялізм уенерівський майже нічим не відрізняється від соціялізму совєтського і що український народ після 55 річних соціялістичних експериментів його аж ніяк не сприйме, як не сприймав в період УНР і не сприймає в період Совєтів.

Ці всі наші сумніви і дива однаково стосуються і до Проводу Українських Націоналістів (ПУН), який за плятформу для консолідації визначив тільки Акти УНР січнів 1918 і 1919 рр., а базою — Державний Центр УНР. Дивуємось з поступо-

(Закінчення на стор. 4-ій)

Володимир Левенець

ЄДНАННЯ З БАТЬКІВЩИНОЮ

Кожний з нас окремо і всі ми спільно у сповнені містерії Свята Різдва Христового лучимося думками з нашими рідними на Батьківщині та з цілим українським народом. І тоді до болю відчуваємо тугу, жаль, розчарування, втрату чогось великого. Але в суміші цих почувань на перше місце висувається любов до Батьківщини і глибока віра в живучість українського народу. І тоді на думку приходять нам слова „лева із Фляндрії", Анрі де Консіянса, який так висловився про любов до батьківщини: „Батьківщино, якими великими ти робиш душі тих, що тебе справді люблять!" Яка велика правда у цих словах, який жар полум'яної любови, висказаний в одному тільки реченні. Во дійсно, зберігати українську еміґраційну спільноту в діяспорі живою, життєздатною і, головне, активною, може тільки справжній патріотизм і глибока любов до всього того найціннішого, що вкладається в поняття Батьківщини та незламна вірність найвищій національній ідеї, вірність вірі наших предків, повсякденна духова єдність з українським народом в Україні і солідарність з його змаганнями в боротьбі за право на самостійне існування на своїй землі.

Кожному з нас слід пам'ятати про існування двох неспівмірних і ворожих світів — світу любови і добра та світу зла. По боці злого світу стоїть Москва — протихристиянська і протигуманна. Саме вона потоптала і нищить послідовно відкриту Христом Правду, метою якої було унормувати взаємини між Богом і людиною. А чи наша національна правда не є частиною Божої Правди, задля якої народився і за яку помер на хресті Богочоловік? За цю нашу святу національну істину змагалися багато поколінь українського народу, за неї змагаються й сьогодні наші брати і сестри на Батьківщині. Бо хіба Лукіяненкові слова про те, що хоча б він тільки сам залишився на світі, то й тоді не перестав би боротися за Україну, не відповідають словам самого Спасителя Ісуса Христа: „Будьте відважні, Я переміг світ"! (Ін. 16:33), або слів апостола: „Віра, коли діл немає, мертва сама по собі" (Якова 2: 17)? А пригадаймо заяви інших засуджених і запроторених в московські концтабори борців за нашу святу Правду. Вслухаймося в потойбічні голоси і тоді почуємо відлуння розпачливих і скерованих до нас закликів з-поза дротяних огорож московських катівень: чи активні ви і чи виконуєте ті завдання, які повинна виконати кожна політична еміґрація супроти своєї Батьківщини? Рівночасно голоси говорять про моральні наруги московських шовіністів над українським народом і його культурою, нестерпне понижування національної і особистої гідности.

Всі ці голоси повинні пробудити нашу совість і відродити в нас почуття спільної відповідальности перед поневоленою Україною. Бо хоч в Україні виросло нове покоління борців, відпорне на ворожу пропаґанду й індоктринацію — вони все ж таки потребують нашої моральної і політичної підтримки. Таку піддержку повинна і мусить дати Україні політична еміґрація. Очевидно, для ефектовної політичної акції потрібно концентрації всіх наших сил, потрібно повного об'єднання наших політичних угрупувань і центрів, потрібна співпраця всіх суспільно-громадських організацій і молодечих та студентських товариств.

Бувши в душевному поєднанні з Батьківщиною, розпочинаймо в новому 1974-му році нові ефектовні акції проти окупантів нашої землі. Залучуймо до цих акцій нашу молодь і молодих інтелектуалістів і, що головне, маршуємо разом, бо тоді перестанемо бути „націоналістичними осібняками", „купкою недобитків", а станемо армією борців за справедливі права українського народу, за його бажання жити свобідним і самостійним життям на своїй прадідівській землі. Бо коли Україна буде для нас справді близькою, коли її змагання будуть частинкою наших змагань, тоді час нашого перебування на чужині не буде змарнований.

Яр. Рудницький

ЮРІЯ ЛИСЯНСЬКОГО РІЗДВО „ЕКУМЕНІЧНЕ" Р. Б. 1803

Плаваючи по південних морях, „український Колюмб" — Юрій Лисянський причалив 21-го грудня 1803 р. до берегів Південної Америки й заякорився коло бразилійського острова Анятомірім в заливі Св. Катерини.

Наближалося Різдво. Не таке, до якого він звик у рідному Ніжині в Україні, чи пізніше у Кронштадті під Петербурґом, де вивчав мореплавство. Замість снігів, льоду, морозних вітрів, на Св. Катерині стояла постійна спека, з півночі віяли гарячі екваторіяльні вітри, опідні завмирало все життя в столиці Ностра Сеньора дель Дестеро й довкільних портуґальських колоніях, і тільки коли зайшло сонце, приходила приємна прохолодь — ціла природа оживала, віддихаючи ароматами південної Фльори.

У своєму корабельному щоденникові з того часу*) Лисянський писав:

„Ми плянували простояти в цьому порті тільки декілька днів, запастися водою й дати відпочинок залозі Неви, яку чекали в майбутньому неабиякі труди".

„Я хотів — писав Лисянський відтяжити своїх підвладних від праці й зайвих клопотів; все ж при огляданні й перевірці такеляжу вийшло щось навпаки: Обидві мачти — грот і фок — настільки підогнили, що треба було їх обов'язково заступити новими". А це несподіване відкриття недоліків корабля означало довше перебування в Бразилії; треба було одержати дозвіл від губернатора Ксавера Курада на зрубання відповідних дерев, треба було найняти місцевих робітників, перевезти зрубані стовбури на корабель, коротко треба було побороти багато труднощів і втратити тиждень-два на цю направу.

Але тут проворний капітан Неви перечислився. Народ бразилійський готувався до Різдва, свого рокового свята, а там і до Нового Року й ніяк не спішився допомагати чужинцям із далекої півночі в їхній потребі. А це тим більше, що рубання і перевіз дерев із свято-катеринських пущ були зв'язані з небезпеками: гущаки переповнені гадюччям, повно кусливої комашні ,а там ботокуди, непримиренне плем'я тубільців, що безцеремонно вбивало кожного, хто необережно запустився в ліс. У висліді, направа корабля продовжилася аж до . . . лютого 1804 р. й це дало змогу Лисянському та його залозі відсвяткувати латинське Різдво 1803 р. в столиці Св. Катерини. Для нього й його православної залоги, якій він дав свобідну руку в дозвіллі на суші, було це перше „екуменічне" Різдво на чужій землі.

Лисянський , тонкий спостерігач довкілля, не раз і не двічі перепливав на беріг з корабля, приглядався всьому й записував:

„Я мав змогу бачити, як тутешні білі й чорні жителі святкують Різдво. Перші забавляються згідно з традицією европейських католиків, другі за африканським обрядом. Поділившися на різні гурти, вони продовжують різдвяні святкування аж до Водохрищі. Вони танцюють на вулицях, коверкають, влаштовують усякі герці. Не знаю, коли ці люди йдуть на відпочинок, тому що гам, гамір, крики в місті лунають і вдень і вночі".

Тут Лисянський робить диґресію — похвалу:

„Мені, одначе, ніколи не доводилося бачити стільки порядних і слухняних невільників, як на цьому острові. За ввесь час мого перебування на ньому я не зустрічав ні одного п'яного, чи бешкетника. А заслугу в в цьому треба приписати господарям, що своєю поведінкою дають їм добрий приклад . . ."

Як гість губернатора Курада, Лисянський мав змогу брати участь не тільки в різдвяних Богослужбах, але й у світських церемоніях з приводу Різдва й Нового Року. Він згадує:

„Святкування Різдва закінчилося так, що декілька вибраних арабів, одягнених як на маскараду у найкращі шати, прийшли до губернатора й, граючи рід комедії, висловили йому свою подяку за все добре, що вони зазнали під його опікою в минулому році. Я сам був свідком цього звичаю й він викликав у мене дуже приємне враження . . ."

„Хоч і не називав цього „Воксінґ дей", відомого в цілій центральній і південній Америці як „день невільничої подяки" 26-го грудня, Ю. Лисянський дуже влучно схопив саму суть цієї церемонії, що й досі збереглася на Караїбщині.

Свій опис Різдва на Св. Катерині закінчує Лисянський згадкою про тубільців і соціяльні відносини в південній Бразилії на початку XIX ст.

Для нас важливий факт, що перше „екуменічне" Різдво на американському континенті, в часі якого об'єднався християнський Захід і Схід, відбулося 25-го грудня 1803 р.

*) Виданий як „Путешествіе вокруг свѣта" в 1812 р., по-англійському в 1816 р., в російському перекладі в 1947 р. і не вважаючи на те, що Лисянський був „першим українцем" в Америці, бачився з Вашинґтоном і т. п. його основної праці досі не перекладено на українську мову.

З НАШИХ БУДНІВ

БІЛИЙ СПОКІЙ

(З нової книжки: „Будні і неділя")

Сніг не падав, а валився з неба, як казали колись вдома. Валив і засипав світ холодним піском, аж по верховіття ялиць, по найвищі шпилі Вацманової „фамілії". От, здавалося, ще трохи-трохи, і позападаються в білу безодню всі зірки разом з блідим перестрашеним профілем місяця, і тоді вже ніхто й ніщо з неї невикарбкається, — ні звірі, ані люди, ані небо, ні земля . . .

Коли я так стояв, задивлений і заслуханий у білий світ за шибкою вікна, у сусідні від моїх двері легенько постукано. Почувся знайомий, жартівливий Андріїв голос:

— Пане докторе, та невже ви забули? . . Я так і знав! Ну, так, ми чекаємо вас із святою вечерею . . . Мама дуже просить не спізнятися: борщик стигне!

Тоді мені раптом пригадалося, що я також запрошений на Свят-Вечір у гостинний дім наших добрих сусідів, панства Гарасевичів.

З незабутнім д-ром Остапом Грицаєм, як і з кожним апостолом правди і науки, був завжди той самий клопіт: він, сердешний, забувався. Вправді, на диво, доктор пам'ятав, що його запрошено сьогодні на вечерю, тільки забув, до кого саме: до панства Гриневичів, — заходив у голову, — чи до панства Козаків? . . Тоді Андрій мусів дати докторові пластове слово чести, що його ждуть з вечерою у них в хаті! Це помогло. Доктор обмотав шию шаликом, потер долоні і допитливо прижмурив око:

— А буде чим, пане товаришу, тес . . . душу розрадити?

— Для вас, пане докторе, — сказав Андрій, — тато зберігає щось спеціяльне, що пригадує вам віденські часи, які ви так часто згадуєте: добре винце! . .

. . . Сніг летів тепер з неба білими клаптями, але був теплий-вологий, і зразу танув під ногами. Андрій Гарасевич, як і пристало провідникові-альпіністові, пішов попереду, протоптуючи нам стежку важкими, лещатарськими черевиками. Стрункий, ясноволосий, він ніколи не носив шапки чи капелюха, ні літом, ні взимку. Сніжинки іскрилися в його чуприні і зразу топилися, стікаючи мокрими ниточками по бронзовому обличчі. А його очі, блакитні, задумані очі поета, увесь час закохано мандрували по верхів'ях стрільчастого Вацманового хребта, — де й постигла через півроку нашого Андрія Біла Смерть, так передчасно і так трагічно . . .

. . . Отаким його бачу, такий він стоїть тепер перед моїми очима, як тоді, 25 років тому, коли провадив нас обидвох з доктором Остапом Грицаєм на святу вечерю до 6-го бльоку, в таборі „Орлик", у Берхтесґадені . . .

І ще мені пригадується з тих часів один момент: кожного разу, коли Андрій вертався з гірської мандрівки, він завжди приносив улюбленій своїй матері найкращу, — як запевняв нас, альпійську фіялку в подарунку.

Цей мій різдвяний спомин я кладу сьогодні, вшановуючи покійного побратима, замість альпійської фіялки на могилу його матері, Софії Гарасевич, людини шляхетної душі й золотого серця, яка була довгі роки і для мене наче другою матір'ю.

І к е р.

Іванна Савицька

РІЗДВЯНА МІСТЕРІЯ

Нема, як Різдво на селі. Здалеку від гамору галасливого міста, автових сирен, здалеку від яскравих, виставових вікон, правдиве наше Різдво, із білим снігом, добрим морозом, ясними зорями й колядою.

То ж тікаймо від метушливого міста,бодай на крилах мрій. Закутаймося в теплі хустки, шкірою пахучі кожухи, тяжкі бараниці, сідаймо на малі саночки — залубні, і їдьмо кудись на село, подихати свят - вечірньою атмосферою нашого рідного, традиційного Різдва.

— Ну, та й санна випала сьогодні, що край Господи! Через день нанесло стільки снігу, що не малим санчатам, але й сніговому плугові нелегко пробиватися. Підганяти Каштанку якось жаль. Вона міська, розлінивлена коняка, не звикла до польових доріг, до того нині, в Різдвяну Ніч,коли звірі говорять людською мовою і можуть поскаржитися на господаря самому Богові, о. нині підганяти коняки не годиться.

А сніг мете й мете, засипає сліди. На землю налягають сутінки й дорога стає важкою. Саночки зупиняються перед фермерською огорожею.

— Ходімо під повітку, — хтось сказав, — та й коняці треба відпочити. Перебудемо сніговію і поїдемо далі. Ще далеко до першої зорі.

Насправді, до першої святвечірньої зорі — недалеко. Ось вона вийшла на небо, чиста і ясна, як колись, над Вифлиємом, і освітила своїм блиском найперше тих, здавалося б найбідніших, яким Господь відобрав розум, людську мову і присудив навіки служити людині для її вигод.

Ожила й загомоніла повітка, стайня, хліви й курники, і враз заговорили всі звірята і домашні птиці, все, що мукає, іржить, блеє, гавкає і кудкудаче.

— Христос Раждається! Сестро, як твоє здоров'я, чи смакує цьогорічна паша?

— Дякувати Господеві, здоров'я моє добре, тільки бачиться мені, господар закладає за мою драбину чомусь менше сіна, як іншим коровам.

— А може воно тому, що твоє молоко не таке товсте, як пише, або не даєш його стільки, як інші корови. Попробуй, сестро, догодити фармерові, то він і за тебе пам'ятатиме.

Молоде, червоношерсте теля почало домагатися материнної ласки, але розгнівана красуня накинулась на нього сердито.

— Ти, погане, безсоромне створіння, бігаєш без дозволу, в чужі загороди й приєстаєш з телятами не нашої раси. Такого сорому в моєму голляндському роді дотепер не було!

За стіною відозвалося тупотіння копит і заіржав молодий, розбриканий коник:

— А я таки пожаліюся на мого господаря. Він мене часто лає, стриже закоротко маю гриву, чистить щіткою шерсть. Я його слухати не буду, й однієї днини піду собі геть...

Стара коняка, що дрімала у стайні, відозвалася зпересердя:

— А мені соромно за тебе! Твій дідо, чистокровний Араб, добував на змаганнях перші місця, скакав почерез найвищі перешкоди, а ти, молоде, здорове лоша, нащадок шляхетної породи перегонових коней, сам, добровільно даєш запрягти себе до плуга, не прагнеш чогось кращого, чогось більшого, як тільки сіно й овес...

Ти, не завжди, коли працюєш в праці, тягнеш однаково тягар. Ти надто чомусь норовистий, незгідливий, кусаєш тих, які біля тебе ходять, тебе чешуть, годують.

Ти радше нарікай на себе, а не на свого господаря.

В овечій загороді заблеяли неспокійно вівці. Вони жалілися Господеві на те, що коли люди стрижуть їхню вовну, обскубують немилосердно шерсть. Не дбають, як слід, про тепле для них приміщення, про відповідний харч.

Стара вівця заговорила схвильованим голосом:

— Це дрібниці, звичайні, повседневні проблеми. Слухайте сестри! Тут, між нами, скриваючи дійсне обличчя, живе „паршива вівця". Вона прикидається чесною, буцімто тягне за нами, а насправді, вона нікчемна, негідна доброго імени.

— Хто вона, хто вона, — заблеяли вівці сердито, й кинулись проганяти нікчемну.

У хліві, де зимували безроги, було зовсім тихо. Їм відібрано мову навіть у нинішню ніч, єдину ніч у році, в якій звірятам можна розмовляти. Безроги збилися в куточок й мовчки приймали докори других.

Перша корова відозвалася сердито:

— Ви, що відрікаєтеся свого роду, свого походження, свого племени, раді б говорити всіма можливими мовами, тільки не вашою рідною, — ідіть із нашої загороди, щоб і вашим поганим духом тут не пахло.

Тоді, як у стайні йшли неспокійні розмови й жалі на господарів, в курнику зчинилася справжня індича революція. Молодий індик вискочив на дерев'яну бочку, надувсь на ввесь ріст, забагрянів червоними, мов кров, коралями й промовив:

— Досить нашої кривди, нашої тяжкої зневаги. Кільканадцять мільйонів таких, як і ми невинних індиків марно пропадає кожного року ради людської захланности, ненаситности, обжирства. Протестую проти кривди невинних! Закликаю вас, браття, виходьте перед Днем Подяки на страйк!

Старий, сорокафунтовий індик, що дивним-дивом дожив поважного віку, сказав таке:

-Традиція, браття, традиція! Воно правда, що рік в рік приносимо велику, криваву жертву. Та хіба тільки ми? Риби — в часі Різдва, безроги — на Великдень, а ми — на День Подяки даємо життя за традицію. В часі, коли люди так легко й без примусу відрікаються того, чим жили їхні батьки, діди і прадіди, хто інший, як не ми, вірні батьківським звичаям індики, маємо зберігати стародавні традиції.

І затихло на фармі, замовкли жалі, заспокоїлися пристрасті й нарікання, а з качачої загороди понеслася весела колядка...

—Сідаймо на сани, — сказав хтось, сніговія устала. Малі саночки летять, мов на крилах. Минають горбок, один — два закрути й стають перед знайомим порогом.

А ясна, свят — вечірня зоря, Супутниця Різдвяної Містерії, зупиниться прямо над нами..

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НТШ в ЗСА

зложили:

50.00 долярів — Іван Пігуляк, Сиракюзи, Н.Й. (разом — 100,00 дол);
по 10.00 дол. — мґр. Микола Дупляк, п-ство Петро і Софія Вашуцькі, Петро Мацько, Ростислав Склонний — всі з Сиракюз, Н. Й.;
5.00 дол. — Микола Павлів, Сиракюзи, Н. Й.
Разом .... 95.00 долярів.

Збірщик: проф. д-р Яків Гурський.

Академія в пошану Митрополита Андрея Шептицького

Ню Гейвен, (МЯ)—Українська Рідна школа ім. Митрополита Андрея Шептицького в Ню Гейвені відзначила свого Патрона Святочною Академією, літературна частина якої була призначена 100-літтю Наукового Товариства ім. Шевченка. Академію, що відбулася в дні 16 грудня м.р., в імпрезовій залі школи відкрив і вступне слово виголосив д-р Михайло Снігурович.

Шкільний хор відспівав: Хорал, муз. Лисько і „Наша дума" сл. Т. Шевченко. Слідувала деклямація „Садок вишневий" (Шевченко) у виконанні Л. Буцької, Л. Задорожної і Л. Духновської.

Були ритмічні вправи до мелодії пісні „Українка я маленька". Богдан Катречко відіграв на фортепіяні Сонату В. Барвінського. Знову виступив шкільний хор з піснями „Гей на горі" і „О, Україно, о люба ненько". З. Буцька продеклямувала „Тече річка в синє море" (Т. Шевченко). Танком „Верховина" та ритмічними вправами до мелодії пісні „Через балку летить галка" закінчено першу частину.

По короткій перерві другу частину започаткував реферат Романи Лаврович, абсольвентки УРШ ім. Митрополита Шептицького „В століття Наукового Товариства ім. Шевченка". Другу доповідь виголосила Люба Гіна, абсольвентка УРШ ім. Митрополита А. Шептицького і абсольвентка коледжу Альбертус Магнус, в якій дала пояснення до поеми Т. Шевченка „Великий Льох". Слідувало сценічне читання цієї поеми, в якому взяли участь: Слово — Мирон Мандич, перша душа — Анна Боровик, друга душа — Рома Фіґоль, третя душа—Уляна Кузько, перша ворона — Богдан Катречко, друга ворона — Володимир Карнаух, третя ворона — Богдан Романюк, перший лірник — Петро Слюсаренко, другий лірник — Андрій Полудневич, третій лірник — Богдан Попель, декляматорка — Леся Білас „Суботів".

Академію закінчено піснею-молитвою „Боже вислухай благання", що її відспівали присутні. З нагоди 100-ліття НТШ, Український Конґресовий Комітет, Відділ Ню Гейвен склав на цілі НТШ в признанні заслуг цієї наукової інституції для української культури і української справи взагалі $100.00.

Українські експонати на виставці ЮНЕСКО в Парижі

Париж. — В Приміщенні Організації Об'єднаних Націй, а зглядно Комісії для справ науки, культури й освіти —при ОН ЮНЕСКО в Парижі, відкрилася виставка українського народного мистецтва, що її зорганізувало постійне представництво Української ССР при ЮНЕСКО. На відкритті виставки були присутні представники керівництва цієї організації, а також делеґації країн-членів ЮНЕСКО. На виставці виставлені вироби з кераміки, численні предмети українських майстрів прикладного мистецтва, література, вишивка й інше. Афішу на виставку виконав французький мистець Мішел де Серевіл.

ЧЛЕНИ АСОЦІЯЦІЇ ДІЯЧІВ УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ в ІРВІНҐТОНІ, Н. Дж.

зложили

НА ЮВІЛЕЙНИЙ ФОНД НТШ в ЗСА:

50.00 дол. — п-ство Іван і Галина Галій;
20.00 дол. — п-ство Євген і Марія Цибик;
по 10.00 дол. — Союз Українок Америки — Відд. 32-ий, Василь Сенежак, Тома Кордуба.
Разом .... 100.00 долярів.

Збірщик: пані Марта Цибик, Ірвінґтон, Н. Дж.

В ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашої Найдорожчої МАМИ й БАБУНІ

бл. п.

ОЛЬГИ СЛИЖ

та

В ТРЕТЮ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого БАТЬКА й ДІДУСЯ

бл. п.

Д-РА АДОЛЬФА СЛИЖА

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

- в Катедрі СВ. МИКОЛАЯ в ЧИКАҐО, Ілліной, в п'ятницю, дня 11-го СІЧНЯ ц. р. о год. 8:45 рано;
- в Церкві ПРЕОБРАЖЕННЯ в ШАМОКІН, Па., в п'ятницю, дня 11-го СІЧНЯ ц. р., о год. 9-ій рано;
- в Церкві СВ. ЙОСАФАТА в ТРЕНТОНІ, Н. Дж., в суботу, дня 12-го СІЧНЯ ц. р., о год. 8:30 рано;
- в Церкві СВ. ЮРА в НЮ ЙОРКУ, Н. Й., в п'ятницю, дня 25-го СІЧНЯ ц. р. о год. 6:30 рано.

В ті сумні для нас річниці, просимо Приятелів і Знайомих згадати Покійних у своїх молитвах.

СИНИ й ДОНЬКИ з РОДИНАМИ

НЕХАЙ ГОСПОДЬ ВИНАГОРОДИТЬ ВАС УСІХ СТОРИЦЕЮ

З волі Всевишнього відійшов від нас дня 28 жовтня 1973 р.
у Вічність
наш Найдорожчий та незабутній
МУЖ, БАТЬКО І ДІДУСЬ

сл. п. **ЮРІЙ ПУНДИК**

залишаючи нас у безмежному жалю і смутку.

Цією дорогою почуваюся до щирого обов'язку подякувати усім Тим, які висловили своє співчуття листовно, телефонічно чи телеграмою, щоб улегшити нам біль в таких тяжких хвилинах, і Тим, що своєю присутністю причинилися до звеличання похоронних відправ, а їх було три:

Вперше щиро дякую — усім Приятелям, близьким і дальшим Знайомим, які прийшли попрощати, коли клали Покійного в домовину у Гіббінгу 30-го жовтня 1973 р. і Тим, що відвідували Юрка в часі Його недуги вдома і в лікарні, та підтримували нас морально. Священикам о. Кесарикові з Чізголм і о. Приці з Гіббінгу за уділення св. Тайн за молитви і духову підтриму та за відправу Панахиди, а диригентці та хористам за їх гарний спів.

Вдруге щире спасибі — Друзям, Приятелям і Знайомим у Міннеаполісі, які прощали Юрка дня 31-го жовтня в українській православній церкві св. Арх. Михаїла і спільно молились за спокій Його душі. Друзям Євгенії і Степанові Коцюбам, які приїхали аж з далекого Денверу, щоб в останнє потиснути руку Юрка і поділитися з присутніми короткими спогадами спільно-прожитого. Приятелеві з Крем'янеччини п. Семенюкові за гарний спогад, спільної праці на громадській ниві. Товаришеві з Духовної Семінарії у Крем'янці д-рові Міцевичеві, який підкреслив, як Юрко вирізнявся своїм хистом не тільки в науці, а і організаційно, проф. Грановському за його батьківське прощання, 32-му Відділові Організації Державного Відродження України (ОДВУ) за чудовий вінок, а її голові другові Станіславові за переведення вечором на спільній трапезі, а Сестрицтву за те, що так гарно приготовили її. Тій добрій Пані, що дала грудочку землі з України, якою Покійний так дорожив. Настоятелеві української православної церкви св. Михаїла о. Антохієві за теплі слова розради і за спільні молитви в часі Панахиди о. Кістеві і о. Ярмоловичеві. Диригентові п. Гносвому і Хористам за так чудово, із чуттям відспівану Панахиду. З глибини Ваших сердець спів линув над Покійним — випроваджаючи Його востаннє із Церкви, до якої належав чверть століття і Тим, які на своїх плечах винесли із Церкви.

І втретє щире спасибі — усім Тим, що наповнили Церкву дня 5-го листопада 1973 р. в Бавнд Бруку, Н. Дж., та з пошаною і гідністю взяли участь в похоронній св. Літургії.

З глибини душі спасибі від мене і моїх дітей Преосвященному Владиці Іову, не дивлячись на те, що то було після Собору Єпископів у Канаді і після 2-го СКВУ, Владика приїхав, щоб відслужити Св. Літургію і відпровадити Товариша дитячих літ на місце Вічного Спочинку, а в промові підкреслити духові і моральні якости дорогого Юрка. Шановному Голові Проводу Українських Націоналістів Олегові Ждановичеві, що приїхав попрощати не тільки Товариша зі школи, як сказав на спільній трапезі, а ідейного працівника на українській ниві, чесного українця, щирого патріота. Ці Ваші слова і слова усіх промовців є для мене моральною підпорою. Д-рові Кипшеві, що не подивився на далеку дорогу і приїхав, і за прощальні слова над могилою, чудові слова. Д-рові Остапчукові, що прилетів із Чикаґо з Дружиною, щоб віддати останню пошану та виголосити прощальну промову над могилою. Сот. Поліщукові за слова прощання і останній салют почесної варти, коли домовину почали опускати і Тим, які піснею „Видиш брате мій" прощали у неповоротну дорогу незабутнього Юрка. Отцеві Сергійчукові з Бразилії, мґр. Діловичеві з Німеччини, племінникові Петрові з Лейк Таго, Невада, ред. Зінкевичеві, Друзям з Міннеаполісу і Ст. Паулу і Друзям з Клівленд. Усім о. Настоятелям, які брали участь у св. Літургії і похороні, о. Дияконові, диригентові проф. Паливоді і хористам за гарний спів і за молитви до Всевишнього. Також д-рові Кротюкові, який приїхав з Дружиною з Денвер на останнє прощання, та за переведення спільною трапезою. Інж. Велендюкові і другові Скорупському за їх промови, в яких вони підкреслювали потенціял Юрка і його значення в українському Суспільстві.

Другові Славичеві за зорганізування транспорту з Торонто, Канада і всім Тим, що тим транспортом приїхали, та за чудовий вінок, який привезли із собою. Головній Команді Союзу Ветеранів Українського Резистансу (СВУР) і її Членам за такі величаві почесті під час похоронних відправ, та відпровадження з похилими прапорами під сумний звук дзвону на місце Вічного Спочинку. Пані Н. Фурманець і усім Паням, які так гарно приготовили спільну трапезу. Велике спасибі і Тим, що понаписували до преси і так яскраво описали життя, працю, заслуги і скромність Юрка і тим Особам, які замість квітів на свіжу могилу зложили пожертви на добродійні цілі.

Моїм братам Петрові з дружиною Люсею і її батькам п. Бойкам і Михайлові з дружиною Надією за те, що вони зайнялися цілковитим полагодженням похорону. І врешті всім Друзям і Подругам, за Вашу щиру працю, за вияв теплоти і зрозуміння в такий тяжкий для мене час. Тож за це все нехай Господь Милосердний винагородить Вас УСІХ сторицею своїх ласк.

МАРІЯ ПУНДИК з ДІТЬМИ

Замість квітів на могилу

бл. п. **Серафими Бих**

на Фонд Верховного Архиєпископа Йосифа пожертвували 15.00 доларів

Дмитро і Клавдія КОРБУТЯК

Сілвер Спрінґ, Мд.

Федеральна Рада Резерв зменшує відсоток готівки

Вашинґтон. — Федеральна Рада Резерв повідомила, що починаючи з четверга, 3-го січня, треба буде мати тільки 50 відсотків готівки, щоб купити цінні папери („стакс") на кредит, а не дотеперішніх 65 відсотків. Таким чином, можна буде заплатити 50 відсотків вартости даного цінного паперу, а решту позичити в торгівця цими паперами („бровкера"), або в банку. Рада заявила, що зменшує відсоток потрібної готівки, бо протягом минулого року дуже зменшилися закупи цінних паперів на кредит. У листопаді 1972-го року Рада Резерв була підвищила потрібний відсоток готівки з тодішніх 55 відсотків до 65 відсотків. Останній раз, що Рада Резерв вимагала тільки 50 відсотків готівки для закупу цінних паперів було в листопаді 1963-го року.

Відбудеться чистка в італійській комуністичній партії

Москва. — Пресова аґенція ТАСС повідомляє з Риму, що, взоруючись на Совєтському Союзові, центральні органи комуністичної партії Італії „обмінюють партійні документи". Відомо ж, що така виміна потягає за собою чистку в партії і зміну керівництва, головно в низових клітинах. За відомостями західної преси, з партії було „вичищено" біля 30.000 осіб і прийнято понад 40.000 нових членів.

Криза в комуністичній партії Італії, яка почалася в часі інвазії СССР на Чехо-Словаччину, триває досі.

✝

ЄВДОКІЯ СЕРЕДИНСЬКА з дому ПРОЦИШИН, померла 13-го листопада 1973 р., народжена в селі Вікно, повіт Скалат, Україна, кол. членка УНСоюзу, Відділів 52-ий в Голйок, Масс., і опісля 130 в Ню Йорку, активна членка Союзу Українок Америки — Відд 1-ий в Ню Йорку. Похорон відбувся 16-го листопада 1973 р. на цвинтарі Кальварія у Вудсайд, Н. Й. Залишені в глибокому смутку — син і 2 внуків.

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА і БАТЬКА

св. п.

Інж. АНДРІЯ ВОЛОСЕНКА

буде відправлена

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА

в неділю, 13-го січня 1974 року

о год. 11:30 ранку

в Церкві ЧЕСНОГО ХРЕСТА в АСТОРІЇ, Н. Й.

Проситься в цей день помолитись з нами за спокій Його душі.

Дружина — ІРИНА
Діти — РОКСАНА, ІГОР, ЯРЕМА і ДАНА

В СУБОТУ, 12-го СІЧНЯ 1974 РОКУ
на півріччя смерти

РОМАНА РОМЕНСЬКОГО

в Православній Церкві СВ. ПРЕОБРАЖЕННЯ в НЮ ГЕЙВЕНІ, Конн.
о годині 9-ій рано
буде віделужена

ЗАУПОКІЙНА ЛІТУРГІЯ З ПАНАХИДОЮ

про що повідомляє прибита тяжким горем

вдова КИЛИНА РОМЕНСЬКА

В пам'ять
БЛ. П. СОТНИКА УСС

Жигмонта Богдана Оленсина

на Фонд видання
ЩОДЕННИКА НАЧАЛЬНОЇ КОМАНДИ УГА
складаю 25.00 долярів.

ЕВСТАХІЯ ГОНДИШ

•

Видавництво „Червона Калина" дякує за пожертву.

Список жертводавців буде поданий в „Щоденнику", який появиться впродож найближчих місяців.

Згадуючи невсипущого, довголітнього, суспільно-громадського працівника та великого, щирого приятеля і члена Організацій Українського Визвольного Фронту в Гартфорді

бл. п. **Евстахія Гомотюка**

та відчуваючи Його втрату — замість квітів на Його свіжу могилу зложили скромний даток 59.00 долярів

на Визвольний Фонд ОУН

ЧЛЕНИ ОРГАНІЗАЦІЙ ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ в ГАРТФОРДІ

Замість квітів на могилу

бл. п. **Михайла Лозинського**

зложили на Фонд Верховного Архиєпископа:

п-во Марія і Петро ДЛЯБОГИ $10.00
п-во Юлія і Михайло ДОБОШ 25.00
п-во Надія і інж. Володимир КУХИ 10.00

Разом $45.00

на Дар Українському Воєнному Інвалідові:

„ВІЛЬНЕ КОЗАЦТВО" — Відділ Нюарк .... $ 5.00
д-р Лев ГОЛІНАТИЙ 2.00
проф. Іван ЗЄЛИК 6.00
п. М. ІВАНЮК 2.00
д-р Ілля КАРАШИНКА 10.00
п. Юрій КІҐЕЧАК 3.00
дир. Василь КУЗИК 10.00
проф. Орест ЛИСИНЕЦЬКИЙ 5.00
ОбВУА — Відділ в Нюарку 25.00
п. Мирон СТЕБЕЛЬСЬКИЙ 5.00
п. Августина ХОМА 5.00

Разом $77.00

Щиру подяку Жертводавцям складають —

ДІТИ

Танцювальна група „Русалка" з Бурлінгтону вперше в ЗСА — Боффало

В рамках „Десятиріччя національних фестивалів Ніягарської Округи" в залі стейтового коледжу в Боффало відбулася 16 грудня м. р. чергова українська імпреза спонзорована місцевим Відділом УККА. Головну частину програми виповнили молоді танцюристи з Бурлінгтону (коло Торонта, Канада), знані вже із своїх виступів у Дауфині під проводом п-і Наталії Небесної.

Імпрезу відкрила студ. Марта Гаврилюк, а пояснення виступів „Русалки" подавав М. Кіт, на акордіоні грав Ст. Еліяшів а на бубні К. Гібсон. Чудові строї, опановані рухи і стилізація танків викликали захоплення і признання публіки. Виступала ще „Гуцульська Музика" під проводом М. Мочерняка і троє пластунів, які виконали танок „Залицяння"—У. і Д. Гаврилюк і О. Ворачок з Баффало.

На жаль фестивалі, які початково були багаточисленними - сьогодні є відвідувані лише одиницями, а до того місцева американська преса лише часом подає звідомлення про них. Те саме можна сказати і про місцеву українську громаду. Цьогорічну імпрезу відвідав парох з Блекраку о. П. Греськів зі своїми парохіянами, яких зумів заохотити під час церковної проповіді. Підготовою програми займався студент Адріян Цьолко і д-р Андрій Дякун з рамени Відділу УККА.

О. Б.

В Москві нараджуються

Москва. — В кінці грудня 1973 р. відбулась окрема засекречена нарада совєтських експертів від зовнішньої політики. Про цю нараду совєтська преса повідомила тиждень пізніше, не подаючи висліду. Газета „Правда" ч. 362/73 подала до відома тільки коротеньку замітку в якій читаємо: „В ЦК КПСС 24-26 грудня відбулась нарада закордонних представників Совєтського Союзу з керівниками міністерства закордонних справ і керівниками відповідальних в ЦК КПСС за закордонну політику. Учасники наради обговорили і застановлялись над програмою дальшої активізації пропаганди програми миру, прийнятої на XXIV з'їзді КПСС". В нараді взяли участь і виступили зі словом Демичев, Пономарьов, Катушев, Абрасімов, Шауро і працівники міністерства закордонних справ.

Перед ялинкою 83-го Відділу в Ню Йорку

Мабуть, найяскравіші спомини нашого дитинства це — спомини зв'язані з Різдвом. По безконечно довгих і безбарвних місяцях осені і ранньої зими повною силою захоплювали дитячу уяву осяяність ялинки, кришталевий блиск снігу, запах сіна і ялиці. В парі з ними вертеп, ангелик, дарунки та торжествене „Бог предвічний" западали глибоко в душу дитини. Досі в не одного з нас куртує почуття, що теперішні свята ніколи не зможуть дорівняти святам нашого дитинства. Відграють тут ролю психологічні чинники та факт, що час і обставини не ті що колись. Для наших дітей одначе, теперішнє Різдво це Різдво їхнього дитинства і вони готові сприйняти його не менш інтенсивно як колись ми. Тому, треба в першу чергу зуміти дати їм вартісні і сильні переживання які заглушили б матеріялістичні впливи нашого оточення. Організуючи популярну вже в Ню Йорку і в околиці дитячу традиційну Ялинку, 83-ий Відділ СУА старається це зробити.

Цьогорічна Ялинка відбудеться в неділю 13-го січня 1974-го року о год. 2.30 по полудні в авдиторії школи св. Юра. В додатку до дитячої забави при музиці, зорганізованих гор, буфету та несподіванок, як і минулими роками, буде виставлена сценка у виконанні дітей членкинь Відділу. Сценку „Різдво одчайдушників" під кличем взятим з відомого вірша О. Олеся" - ...порубаєте лісs, Ніде буде і сховатись..." написала Оля Гасцька. Пані Гасцька, що її знають, між іншим, з праці між дітворою в Філядельфії та з ведення Лялькового Театру 83-го Відділу, відповідає теж за поставу п'єси. Гості матимуть нагоду разом з одчайдушками, птацками, зайчиками — зіркою та вітром-пустуном пренестися у світ див і казки. Тут колядка веселить всіх новинною про новонароджене Святе Дитятко. Тут Вифлеємська Зірка дарує радість усім та навертає до добра тих, які від нього відхилились.

Юні виконавці та пані Відділу вклали багато зусиль, щоб цьогорічна Ялинка викликала той чарівний настрій, який залишиться усім, а особливо нашим малятам — радісним різдвяним споминам назавжди.

К. Ч.

НА КОНСОЛІДАЦІЙНІ ТЕМИ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

вань ПУН, хоч солідаристські тенденції до УНР він проявляє здавна.

Як у кожній культурній і розвиненій країні, так і в Україні, від початків її суспільно-організованого життя, нуртують три головні політичні напрямки: консерватизм, демократизм і націоналізм. Всі сучасні українські політичні партії і організації є породжені цими трьома основами. Проте, промотори консолідаційних зачинань, виходячи з таборів демократизму і націоналізму, зовсім зігнорували найбільший по чисельності мовчазно-пасивних прихильників — це табір консерватизму, ідейний провід якого здійснює Гетьманський Рух. Зігноруванні, не дивлячись на те, що консервативний табір України у формі Другої Гетьманщини 1918 р. відограв найвизначнішу ролю в будівництві Української Самостійної Суверенної Держави, з плодотворних осягів якої в культурно-освітній галузі користає наш народ навіть під сучасною займанщиною в краю і ми на еміграції. В цьому яскраво і полягає занадто вузький підхід авторів Становища і Звернення до консолідації і створення єдиного політичного центру для боротьби проти окупанта. У цій консолідаційній дорозі забути про історичну і легальну державність України, що проіснувала віки, була відновлена в 1918 році показала свою життєздатність для українського народу — це означає повторення тих помилок, яких допустилися наші соціялісти-революціонери і соціял-демократи в періоді Центральної Ради і Директорії УНР, що повалили Гетьманщину повалено і все самостійне будівництво України.

Ми, гетьманці, ввесь час твердили і не перестанемо твердити в майбутньому, що повертати в Україну і накидати нашому народові спрепарований на еміграції уряд УНР було б найбільшим злом для визволення України, бо цього не бажає наш народ і це було б порушенням законности творення державних урядів. І найбільше не пасує це робити саме демократам, а ще більше демократам соціялістичного типу УНР.

На основі діючої у Вільному Світі демократичної доктрини, справа встановлення державних форм і формування органів державної влади (урядів), є непорушною прерогативою і виключною компетенцією суверенного народу. Втручування до сфери суверенних прав народу в тій чи іншій формі, а також претенсій з будьчийого боку заступати права державних органів поза волею народу, є порушенням як суверенних прав народу, так і запереченням основ самої демократичної доктрини.

Виходячи з цих заложень демократії, Українська Громада за межами Рідного Краю і її будь-які диспозиційні органи не можуть ні передрішувати майбутнього державного устрою Української Самостійної Соборної Держави, ні настановляти на еміграції уряди, бо про це має рішати у свій час свобідним волевиявленням український народ на Рідних Землях. Зрештою, таку заяву зробили автори Становища, але в ньому ж самі зраджують свої принципи і закликають об'єднуватись навколо „Держцентру УНР!

Українська еміграція має свою окрему природну місію служити Україні своїм духовим та матеріяльним потенціялом, в цілі ефективної допомоги своєму народові аж до визволення його з державно-політичної неволі. В основу успішного розв'язання проблеми створення Всеукраїнського Політичного Центру (Проводу) на еміграції мають бути покладені не роз'єднуючі українську спільноту державно-устроєві і партійно-політичні концепції й амбіції поодиноких еміграційних груп, а об'єднуючі всіх українців інтереси визвольної справи.

Тому Управа Гетьманського Руху видала Звернення до всіх політичних партій і організацій українців у діяспорі („Батьківщина" за 10 листопада, „Америка" за 24 листопада), в якому і вказала на одновість в підході до створення консолідаційного центру в еміграції. Звернення закликає поставити в основу консолідації такі державні акти: 1. Четвертий Універсал з 22-го січня 1918 р.; 2. Державні акти, з дня 29-го квітня 1918 р., а саме: постанову Хліборобського З'їзду про Гетьманство, Грамоту Гетьмана до Українського Народу і Тимчасові закони про нії для Української Держави до скликання Державного Сойму; 3. Акт проголошення ЗУНР і Акт Соборности ЗУНР з УНР на Трудовому Конгресі в 1919 р.; 4. Акт проголошення 15 березня 1938 р. самостійности Карпатської України; 5. Акт проголошення самостійности України 30 червня 1941 р. і 6. Декларація УГВР, що проголошувала і вела боротьбу силами УПА за самостійність України.

Звернення Гетьманського Руху наголошує, що перелічені шість державних актів уособлюють і втілюють в собі всі етнографічні землі України, всі кляси і групи населення України, віддзеркалюють соціяльні і політичні хотіння і стремління всього українського народу. Тому спільною базою для консолідації усіх самостійницьких політичних сил мають бути невідкладно перелічені всі 6 державних актів. Ці акти виринали в різні часи, за різних умов протягом наших визвольних змагань і всі вони разом взяті мають творити спільну платформу і для продовження боротьби з окупантом і для створення єдиного політичного центру в еміграції. І саме такий політичний центр, який не передрішував би на еміграції форму майбутньої Української Держави, не порушував би суверенности українського народу і тим самим не заперечував би основ демократичної доктрини. Тільки такий політичний центр на еміграції може бути об'єднуючим і зможе подолати шкідливі амбіції поодиноких еміграційних груп і гру в уряди.

Ми ясно передбачаємо всю складність творення єдиного Політичного Центру, повністю і всебічно сконсолідованого. Нині існуюча УНРада, навряд чи зможе навіть в будь-якій мірі стати бодай у початковій стадії організації політичного об'єднання. І тут мимоволі приходить на думку наша консолідаційна практика по лінії Українських Національних Комітетів у діяспорі. А найбільше — СКВУ, як уже існуючий Центр Українства. Зокрема приходить на думку та обставина, — що як ми не змогли для СКВУ тільки громадські, культурні і освітні функції — в загально-українському обсязі ті функції набирають політичного значення і державного характеру. Більш того, до функцій громадського характеру автоматично долучуються суцільно політичні проблеми, вирішення яких неухильно вимагає тяжка ситуація нашого народу в теперішні часи, часи підсиленої русифікації з боку Москви і сконцільованої коньюнктури у взаємовідносинах на міжнародній арені.

Тому, чи не доцільним було б, бодай на початок, до сконсолідованого по громадській лінії СКВУ долучити представництво від усіх українських політичних середовищ у формі, припустим, Політичної Ради СКВУ, яка, маючи окремі політичні функції, одночасно була б дорадчим органом для СКВУ в його основній діяльності, в якій сполучуються громадські і політичні функції.

Отже, складність вирішення проблеми нас не може страшити. В ім'я конечности об'єднання політичних сил ми мусимо виявити свідомість і рішучість, волю і змагання до об'єднання, яке принесло б більше користи в боротьбі нашого народу за самостійну державність, ніж ми робили дотепер роз'єднано.

Проф. Микола Гадзінський,
(Голова Найвищої Колегії Гетьманського Руху)

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

СУБОТА, 12-го СІЧНЯ 1974 р.

АМСТЕРДАМ, Н. Й. Місячні збори Т-ва ім. І. Франка 266 Відд. о год. 7:30 веч. в Укр. Горож. Клюбі при 3-5 Теллер вул. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1974 р. Проситься членство прибути. — В. Труфин, секретар.

НЕДІЛЯ, 13-го СІЧНЯ 1974 р.

ГЕМТРЕМК, Міш. Місячні збори Т-ва ім. М. Шашкевича 94-ий Відд. о год. 2-ій по пол. в Укр. Дем. Клюбі при 2376 Грилінг вул. Проситься членство прибути. — М. Борисьевич, рек. секр.

МЕНВІЛЛ, Н. Дж. Річні збори Т-ва ім. Т. Шевченка 349 Відд. о год. 2-ій по пол. в домі М. Габера при Вашингтон Аве. Проситься членство прибути на збори. — М. Захарко, секр.

АСТОРІЯ, Н. Й. Місячні збори В-ва св. Миколая 5 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі, 27-09 31-ша Авеню. На порядку: звіти Управи та вибір делегатів і заступників на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути та вирівняти вкладки. — В. Левенець, предс., М. Хоманчук, секр.

ДЕТРОЙТ, Міш. Річні збори Т-ва Запорізька Січ 75-ий Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартин. На порядку: звіти Управи та вибір нової управи на 1974 р. Після зборів — приймаються чл. вклад ки. — С. Деськів, рек. секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Місячні і Річні збори В-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі церкви св. Йосафата, 5720 State Rd., Parma, Ohio. — М. Малєцький, предс., І. Жгута, кас., М. Бобечко, секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 367 Відд. о год. 1:30 по пол. в Укр.-Амер. Клюбі. На порядку: відчитання листи померших членів та вибір нової управи на 1974 р. Проситься чл. прибути. — П. Дзюба, пр., М. Дилак, кас., В. Поповин, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. Річні звичайні загальні збори Т-ва ім. Є. Коновальця 240 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі церковної школи св. Йосафата (Приміщення СУМА). На порядку: вибір делегатів на 28 Конвенцію УНС. — Ів. Сліпець, гол. В. Якима, касир. М. Кігічак, секр.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні і місячні збори В-ва св. Ів. Хрестителя 270 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі. На порядку: звіти Управи та К. Комісії і вибір Управи на 1974 р. Проситься прибути і вирівняти чл. вкладки. — Ф. Жарський, предс., С. Островський, фін. секр., В. Бутковський, рек. секр.

НОНҐСТАВН, Огайо. Річні загальні збори В-ва св. Івана Хрестителя 290 Відд. о год. 3-ій по пол. в своїй домівці, 914 Franklin Ave. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1974 р. і багато інших важних справ. Проситься чл. прибути. — М. Мартиншин, гол., П. Лінцак, секр., І. Сухар. рек. секретар.

ЛУДЛОВ, Масс. Річні загальні збори Т-ва ім. І. Франка 253 Відд., о год. 1-ій по пол. в церковній залі. На порядку: звіти Управи, вибір нової на 1974 р. і делегатів на 28-му Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — В. Фіцик, секр.

НЮАРК, Н. Дж. Річні збори 219 Відд. о год. 11:30 ранку в залі 7th Day Adventist Church, Norman Rd. & Irvington Ave. На порядку: вибір Управи на 1974 р. та делегатів на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Мери Юров, секр.

СЕРЕДА, 16-го СІЧНЯ 1974 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Клюб Поступовий 70 Відд. відбуватимуться як попередні роки, 1-ша середа по десятім, кожного місяця. Річні збори відбудуться з 3-ого лютого ц. р. — М. Шеремета, предс., М. Жук, секр.

НЕДІЛЯ, 20-го СІЧНЯ 1974 р.

РОМ, Н. Й. Річні збори 121-го Відд. о год. 2:30 по пол. в залі Клюбу Амер.-Укр. Ветеранів, 208 Канал вулиця. На порядку: звіти Управи та вибір нової на 1974 р. Проситься чл. прибути. — К. Кобіто, секр.

ЙОНКЕРС, Н. Й. Річні збори Т-ва Подільська Січ 8 Відд. о год. 2-ій по пол. в церковній залі при Чеснат вул. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1974 р. та делегатів на 28 Конвенцію УНС. Проситься чл. прибути. — Управа.

БРИДЖПОРТ, Конн. Річні збори Т-ва Укр. Січ 59 Відд. о год. 2-ій по пол. в УНДомі, 500 Гейлет вул. На порядку: звіт Управ і К. Комісії, вибір нової Управи на 1974 р. По зборах — прийняття. — Управа.

НЕДІЛЯ, 27-го СІЧНЯ 1974 р.

БОФФАЛО, Н. Й. Річні збори В-ва св. о. Миколая 127-ий Відд. о год. 12-ій дня в залі церкви св. о. Миколая, Фільмор і Онайда вул. На порядку: звіти управи, вибір нової на 1974 р. та делегатів на 28 Конвенцію УНС. Членські вкладки можна заплатити перед зборами. Телефон секретаря — 825-5820 —предсідника 824-0943. Якщо в означеному часі не буде приписана статутом кількість членів, збори відбудуться годину пізніше і будуть правосильні. — А. Кобрин, пред., Марія Гаравус, секр. Члени: О. Вережницький, П. Гаравус і Чеслава Шишка.

СПОРТ

ГАКІВКА

„ЧОРНОМОРСЬКА СІЧ" — „АЙРОНБАВНД" І. К. 3:1 (1:1, 0:0, 2:0)

Ньюарк 11 грудня. — Після тієї зустрічі „Ч Січ" залишилася єдиною дружиною в Гаківковій Лізі Юньйон Кавнті, що досі не зазнала поразки. В звітових мистецьких змаганнях, які відбулися на льодовій арені Айронбавнду в Ньюарку, обидві дружини показали гру на високому рівні, в часі якої к. 300 глядачів пережили багато емоцій. Симпатики „Айронбавнду" прибули на арену з підбадьорюючими кличами написаними на плякатах, якими гучно підтримували свою дружину. Велику радість пережили ці симпатики на початку 1 періоду, коли „Айронбавнд" з гарної акції свого нападу здобули ефектовного голя - ведення 1:0.

Цю радість, одначе, швидко вкоротив Валентин Олійник, який в кінцевій фазі періоду вирівняв для „Ч. Січі" 1:1. В II періоді жодній із дружин не пощастило змінити цього ремісового вислідку.

Зокрема проходила гра в III періоді. Обидві дружини виявили велике завзяття, щоб осягнути можливу перемогу. Багато маневрували змінами ліній (змагунами) провідники обидвох дружин і тим разом робили в влучно провідник „Ч. Січі" спричинився до тієї важливої перемоги. Вже на початку цього періоду з черговоі акції свого нападу Петро Мельник здобув для „Ч. Січі" ведення 2:1. В кінцевій хвилині змагань, в часі коли „Ч. Січ" мала в „карному ложі" І. Суровича, провідник „Айронбавнду" відтягнув свого воротаря в заміну за додаткового напасника, бажаючи вирівняти вислід, одначе Данило Кох заволодів шайбою кружком знайшов щілину в згущеній змагунів під своїми воротами і післав його в порожні ворота господарів і таким чином встановив кінцевий вислід гри 3:1. Маючи більше одну гру в показнику табелі гор, різницею однієї точки веде „Айронбавнд", але „Ч. Січ" вже в наступний вівторок має можливість зайняти цю позицію, якщо виграє свої останні змагання І половини сезону, з клюбом „Нордікс". Склад „Ч. Січі": Барбадин, Мазовський, Р. Семенюк, Л. Сурович, І. Сурович, Буняк, Квін, Семанишин, Мельник, Олійник, Кох, Будний, Л. Семенюк, Кузів, Гудак, Валицький. Провідник Петро Семенюк.

ВІДБИВАНКА

„Чорноморська Січ" „А" — Ровей Івка „Б" 3:0

„Чорноморська Січ" „Б" — Ленделс В. К. 0:3

„Чорноморська Січ" „А" — Ленделс В. К. 3:2

Ровей—Савт Орендж 11-14 грудня — в чергових мистецьких змаганнях Жіночої Відбиванкової Ліги Ню Джерзі „Ч. Січ" „А" здобула дві гарні перемоги, завдяки яким зрівнялася з точками з Ровей ІВКА „А", дружиною, що під сучасну пору в показнику табелі гор займає перше місце. „Ч. Січ" „Б" в складі наймолодших спортовок зазнала поразки з клюбом Ленделс ІВКА 0:3 сетів. Склад „Ч. Січі" „А" був: Н. Басняк, Х. Голинська, С. Напора, О. Напора, Х. Рудзінська, Р. Сорочко, З. Ткач, Р. Тимкевич, О. Ярош. Провідник Ол. Напора.

ФУТБОЛ

„Чорноморська Січ" (Юнаки) — Ессекс Юнайтед (Юнаки) 4:0

Переможні голі для „Ч. Січі" в цих мистецьких змаганнях здобули: Юрій Ілемський 2, Данило Чікіно 2. Склад юнацької дружини в цій грі: Ю. Мавро, Ю. Бакун, Р. Сильва, В. Бакун, І. Шиманик, Д. Мілик, Д. Чикіно, Т. Тилько, Ю. Ілемський, Н. Сильва, М. Пропюк, Д. Бакун. Менаджер Надія Бакун.

Євген Чижович тренером року

Минулої суботи, дня 15-го грудня м. р. в залі „Рамада Ін" в Ню Бросвік, Н. Дж., відбувся річний бенкет в честь тренерів і футболістів середніх і вищих шкіл, в якому взяло участь понад 1.000 осіб, в цьому числі багато визначних осіб, представників футбольної Асоціяції ЗСА на чолі з Джіном Едвардсом та ін.

Під час цього бенкету вручено відзнаки найвизначнішим тренером і футболістам, між якими нагороду тренера року вручено Євгенові Чижовичеві за успіхи в своїй праці тренера в середній школі Колюмбія в Мейплвуді. Як відомо Є. Чижович є членом управи „Ч. Січі" і директором Школи „Ч. Січі".

У цьому році Є. Чижович був теж тренером Збірної копаного м'яча ЗСА, але через професійні обов'язки в згаданій школі мусів відмовитися від дальшої праці тренера Збірної. У проголошених збірках Коледжів Ню Джерзі в II дружині є Т. Охрименко (Кеан Коледж) і який теж виступає в складі I дружини „Ч. Січі".

О. Твардовський

ТАРЗАН, Ч. 7050. Ізо в руках тубільців!

Дивна внутрішня сила змушує Тарзана дослідити місцевість, з якої несуться звуки гучних святкувань... Якщо ми в дорозі до Момбузі, то чому мене щось притягає до цього села? Це неможливо, але так воно є... Ізо!